

मूढान् अनेन त्वेषां क्षय एव भविष्यतीति जयाप्ययं पराजय एवेत्यजानतः सैंधवे जयद्वय उक्तं अद्यैनं न हनिष्यामि चेदग्निं प्रवेक्ष्यामीति प्रतिज्ञातं ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ युयुधानं युध्यमानं वार्ष्णेयं सत्यायुः ॥ ९६ ॥ कर्णमासाद्यापि वधान्मुक्तं अप्राप्तमृत्युं भीमं यदाश्रौषमित्यन्वयः आनुयसर्वतो व्यथयित्वा वचोभिर्न तु मनसा कुत्सयित्वा मूढौ दरिक्तेत्यादि शब्दैर्निदितोपेक्षितमिति शेषः ॥ ९७ ॥ अ

यदाश्रौषमभिमन्युं निहत्य हर्षान्मूढान् क्रोशतो धार्तराष्ट्रान् ॥ क्रोधादुक्तं सैंधवे चार्जुनेन तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९२ ॥ यदाश्रौषं सैंधवार्थे प्रतिज्ञां प्रतिज्ञातं तद्वधायार्जुनेन ॥ सत्यांतीर्णां शत्रुमध्ये च तेन तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९३ ॥ यदाश्रौषं श्रांतहये धनं जयेमुक्त्वा हयान्याययित्वा पवृत्तान् ॥ पुनर्युक्त्वा वा सुदेवं प्रयातं तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९४ ॥ यदाश्रौषं वाहनेष्वक्षमेषुरथोपस्थेतिष्ठतापांडवेन ॥ सर्वान्योधान् वारितान् जनेन तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९५ ॥ यदाश्रौषं नागवलैः सुदुःसहं द्रोणानीकं युयुधानं प्रमथ्य ॥ यातं वार्ष्णेयं यत्र तौरुष्णपार्थीतदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९६ ॥ यदाश्रौषं कर्णमासाद्य मुक्तं वधाद्भीमं कुत्सयित्वा वचोभिः ॥ धनुष्कोट्या तु यकर्णेन वीरं तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९७ ॥ यदाद्रोणः रुतवर्मा रूपश्च कर्णो द्रौणिर्मद्राजश्च शूरः ॥ अमर्षयन् सैंधवं वध्यमानं तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९८ ॥ यदाश्रौषं देवराजेन दत्तां दिव्यां शक्तिं व्यंसितां माधवेन ॥ घटोत्कचे राक्षसे घोररूपे तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ९९ ॥ यदाश्रौषं कर्णघटोत्कचाभ्यां युद्धे मुक्तां सूतपुत्रेण शक्तिं ॥ ययावध्यः समरे सव्यसाची तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ २०० ॥ यदाश्रौषं द्रोणमाचार्यमेकं धृष्टद्युम्नेनाभ्यतिक्रम्य धर्मं ॥ रथोपस्थे प्रायगतं विशस्तं तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ १ ॥ यदाश्रौषं द्रौणिना द्वैरथस्थं माद्रीसुतं नकुलं लोकमध्ये ॥ समं युद्धे मंडलेभ्यश्चरंतं तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ २ ॥ यदाद्रोणे निहते द्रोणपुत्रो नारायणं दिव्यमस्त्रं विकुर्वन् ॥ नैषामंतं गतवान्पांडवानां तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ३ ॥ यदाश्रौषं भीमसेनेन पीतं रक्तं भ्रातुर्युधिदुःशासनस्य ॥ निवारितं नान्यतमेन भीमं तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ४ ॥ यदाश्रौषं कर्णमत्यंतशूरं हतं पार्थेना हवेष्वप्रधृष्यं ॥ तस्मिन् भ्रातृणां विग्रहे देवगुह्ये तदानाशं सेविजयाय संजय ॥ ५ ॥

मर्षयन् मर्षणं सहनं कृतवन्तः अशक्त्या ॥ ९८ ॥ व्यंसितां व्यर्थीकृतां माधवेन कर्णस्यापि धियः प्रवर्तकेन घोररूपे इति घटोत्कचस्यापि वध्यत्वेन तद्वधेनापि कृष्णस्य हर्ष एव न क्षतिरिति भावः ॥ ९९ ॥ यदा कर्णघटोत्कचाभ्यां युद्धे क्रियमाणे इति शेषः अर्जुनस्यावध्यत्वे सिद्धे काजयाशेति भावः ॥ २०० ॥ प्रायगतं मरणार्थं मनशनं प्रायस्तत्र गतं तदर्थं निश्चलं स्थितं विशस्तं छिन्नं ॥ १ ॥ द्रौणिना नकुलमिति द्रौणे निरुद्धत्वमुक्तं ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ देवगुह्ये पार्थानां कर्णे सोदर्यत्वा ज्ञानात्प्रवृत्ते विग्रहे युद्धे ॥ ५ ॥